

Neiedomājami ievelkošs, īpaši spēcīgs un tumšs psiholoģiskais trilleris, kurā tiek pētīts iekāres, greizsirdības un nodevības spēks.

Amazon.co.uk

Esam jau pieraduši, ka tagad ikviens trilleris tiek pieteikts kā “*jaunā Meitene vilcienā*”, tomēr “Sarkanais apelsīns” liek pāršķirt lappuses drudžainā tempā... Un te nav runa tikai par pārsteidzošo finālu. Šajā darbā tiek risinātas svarīgas tēmas, piemēram, par to, kas jāpārvar strādājošām karjeras sievietēm, par “labā” un “ļaudā” nozīmi, un lasītājs par to aizdomājas vēl ilgi pēc grāmatas izlasīšanas.

Cosmopolitan

Apsēstība, atriebība, iekāre un slepkavība tiek izspēlētas šī romāna lappusēs, jaunai advokātei cenšoties saturēt kopā savu brūkošo dzīvi. Vienlaikus šokējošs un aizraujošs romāns, kuru es nekādi nespēju pārstāt lasīt. Bravo!

Sāra Pinboro, rakstniece

Šajā lieliskajā Herietas Taises debijas romānā ir viss, kas nepieciešams, – sarežģīta slepkavības lieta, pretrunīga un kompleksu nomākta advokāte, kuru apdraud pašas dēmoni, kā arī slānis pēc slāņa intriģējošu atklājumu līdz pat elpu aizraujošajam grāmatas finālam.

Reičela Ebota, rakstniece

Absolūti aizraujošs romāns ar neskaitāmiem sižeta pavērsieniem, kas uztur spriedzi no pirmās līdz pēdējai lappusei. Ja nevajadzētu doties uz darbu nākamajā dienā, “Sarkano apelsīnu” varētu izlasīt vienā piegājienā.

RTE Guide

HARRIET TYCE

**BLOOD
ORANGE**

HERIETA TAISE

SARKANAIS

APELSĪNS

No angļu valodas tulkojusi
Maija Opse

821.111(411)-31
Ta 220

Harriet Tyce
BLOOD ORANGE

Copyright © 2019 Harriet Tyce
First published in 2019 by Wildfire, an imprint of Headline Publishing Group.
Cover design © Nathan Burton
Cover image © Shutterstock: ref. 86585923

Herieta Taise
SARKANAIS APELSĪNS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Ilona Ancāne*
Korektores *Jana Boikova, Evija Stikute*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptēja *Ilze Isaka*
Maketētāja *Egija Blinova*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-677.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Opse, 2022
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā
Apgāds Zvaigzne ABC, 2022
ISBN 978-9934-0-9842-0

Manai ġimenei

Prologs

Vispirms tu aizdedz cigareti – dūmu strūkliņa sāk vīties ap gailošo cigaretes galu un ceļas augšup pret griestiem. Līdz ar pirmo ieelpu dūmi uz mirkli iestrēgst rīkles galā, tad izplatās tālāk plaušās un rod ceļu asinsritē, liekot tirpām pārskriet pār visu ķermeni. Noliec cigareti pelnu traukā un pievērsies sagatavošanās darbiem. Nometies uz ceļiem, pārlicies pāri dīvāna atzveltnei un piesien virvi pie plaukta; dūmi sitas sejā un kož acīs.

Tad aptin virvi ar zīda šalli, lai tās pieskāriens būtu maigāks, un pavelc aiz tās vienreiz un otrreiz, lai pārlicinātos, ka tā ir labi nostiprināta. Tas ir darīts jau agrāk. Esi vingrinājies, pārbaudījis. Aprēķinājis visu līdz vissīkākajai detaļai. Tik tālu, un ne soli tālāk. Ne līdz galam. Tikai pavisam viegls nāves pieskāriens.

Vieta sagatavota, izvēlētā video atskaņošana var sākties.

Un tad vēl pēdējais grieziens – apelsīns, kas uzlikts uz šķīvja. Izvēlies nazi, pēc iespējas asāku, ar koka spalvu, plankumainu tērauda asmeni, un ietriec to augļa mīkstumā. Puse. Ceturtdaļa. Astotdaļa. Oranža miza, balts viducis; vietām no mīkstuma izspiežas asinssarkanas lāses – viss saulrieta krāsu spektrs.

Tas arī viss, kas vajadzīgs. Kodīgu dūmu dvaka gaisā, augumi, kas kustas deju ritmā uz ekrāna. Maigs zīds ieskauj raupju virvi.

*Asiņu duna ausīs, un tu arvien vairāk pietuvojies tam vienam
punktam, tuvāk un tuvāk; citrusaugļa saldi skābenā eksplozija
uz mēles, un tu atgriezies šeit un tagad, tikai pavisam īsu mirkli
pirms nonāc tur, no kurienes atpakaļceļa vairs nav.*

Tas vienmēr izdodas. Tu labi zini, ka esi drošībā, viens pats.

*Aiz slēgtām durvīm – tikai tu un tā brīnišķā baudas virsotne,
ko teju, teju sasniegsi.*

Vēl tikai daži sirdspuksti šķir no tās.

1

Virš galvas plešas pelēkās oktobra debesis, un mana riteņsoma ir smaga; es gaidu autobusu un klusībā uzskaitu ieguvumus. Tiesas process ir galā, izbeigts pierādījumu trūkuma dēļ. Vienmēr ir patīkami atspēkot apsūdzību, un mans klients ir sajūsmā. Bet vislielākais pluss ir tas, ka šodien ir piektdiena. Nedēļas nogale. Laiks, ko varu pavadīt mājās. Esmu nolēmusi šovakar rīkoties pavisam citādi. Viena glāze, varbūt divas, bet ne vairāk, un tad došos prom. Piebrauc autobuss un ved mani atpakaļ pāri Temzai.

Kad ierodos advokātu birojā, uzreiz eju uz tiesu sekretāru kabinetu un gaidu, kad starp telefona zvaniem, fotokopētājam dūcot, kāds mani pamanīs. Beidzot Marks paceļ skatienu.

“Labvakar, Elisone! Zvanīja advokāts – visi ļoti priecājas, ka tev izdevās panākt, lai apsūdzība laupīšanā tiek noraidīta.”

“Paldies, Mark,” es attraucu. “ID pierādījumi bija pilnīgas muļķības. Taču es tik un tā priecājos, ka tas ir izdarīts.”

“Labs rezultāts. Pirmdienai nekas nav paredzēts, bet šo esam saņēmuši tev.” Viņš pamāj ar roku uz nelielu, ar sārtu lenti pāršietu dokumentu kaudzīti uz sava galda. Tā neizskatās īpaši iespaidīga.

“Lieliski. Paldies. Kas tur ir?”

“Slepkavība. Un tā būs tava lieta,” viņš paskaidro, pasniedzams dokumentus un piemiedzams man ar aci. “Dikti jauka lieta.”

Marks iziet no telpas, vēl pirms es pagūstu bilst kaut vārdu. Es palieku stāvam ar dokumentu kaudzi rokās, advokāti un viņu asistenti ierastajā piektdienas burzmā skraida šurpu turpu man garām. Slepkavība. Pirmā slepkavības lieta. Lieta, kurai gatavojos visu savu profesionālo dzīvi.

“Elisone! Elisone!”

Ar milzu piepūli piespiežu sevi pievērst uzmanību runātājiem.

“Nāksi iedzert? Mēs dodamies.” Sankars un Roberts, divi advokāti mazliet pāri trīsdesmit, un vesels pulciņš asistentu velkas viņiem astē. “Tiekamies ar Patriku piestātnē.”

Vārdi pamazām nonāk līdz manai apziņai. “Patriku? Kuru Patriku? Braiersu?”

“Nē, Sondersu. Edijs tikko pabeidza lietu kopā ar viņu, un viņi svin. Tā krāpšanas lieta beidzot ir galā.”

“Skaidrs. Es tikai nolikšu šos. Tiekamies tur.” Satvērusi ciešāk somu, es nodurtu galvu dodos ārā pa durvīm. Man uz kakla tvīkst āda, un es nevēlos, lai kāds pamana sarkanos plekus.

Veiksmīgi tikusi līdz savam kabinetam, aizveru durvis un ieskatos spogulī. Nokrāsoju lūpas, paslēpju nosarkušos vaigus zem pūdera. Pārāk stipri trīc rokas, lai izmantotu acu zīmuli, tāpēc tikai izķemmēju matus un uzpūšu smaržas – nav ne mazākās vajadzības nest līdzī kameru smaku.

Pastumju dokumentus tālāk uz galda, sakārtoju fotorāmi, ko esmu izgrūstījusi no vietas. Piektdienas vakara iedzeršana. Es izdzeršu tikai vienu glāzi.

Šovakar viss notiks pēc plāna.

Mūsu bariņš aizņem pusi no bāra pagrabstāva, diezgan noplukušas telpas, kur itin bieži iegriežas krimināllietu advokāti un

viņu asistenti. Kad kāpju lejā pa kāpnēm, Roberts man pamāj ar savu glāzi, un es apsēžos viņam blakus.

“Vīnu?”

“Vīnu. Protams. Bet tikai vienu glāzi. Gribu šovakar agri būt mājās.”

Neviens neko nesaka. Patriks nav pat sasveicinājies ar mani. Viņš sēž pretējā galda pusē, turēdams rokā glāzi sarkanvīna, iegrimis sarunā ar vienu no asistentēm, to Aleksiju. Izcils, izskatīgs. Es piespiežu sevi novērsties.

“Labi izskaties, Elisone. Esi nogriezusi matus?” Sankars jautri uzsauc. “Vai jums nešķiet, ka viņa izskatās ļoti labi, Robert, Patrik? Patrik?” Par spīti uzsvaram, Patriks pat nepaceļ acis. Roberts pārtrauc sarunu ar vienu no jaunākajiem tiesu sekretāriem, pagriežas pret mani, pamāj un sveicienā paceļ pret mani alus glāzi.

“Saņēmi slepkavības lietu! Nu vadīsi arī to. Nepagūsi ne atpūties, kad būsi vecākā advokāte – vai tad es tev to neteicu jau pagājušajā gadā, kad tu tik labi pastrādāji apelācijas tiesā?”

“Neieslēgsim detaļās,” es saku. “Bet paldies. Šķiet, ka esi labā garastāvoklī?” Mana balss skan priecīgi. Man vienalga, vai Patriks pamanīja manu ierašanos.

“Ir piektdiena, un es dodos uz nedēļu prom uz Safolku. Tev arī vajadzētu kādreiz aizbraukt kaut kur atpūsties.”

Es pasmaidu un piekrītoši pamāju. Protams, vajadzētu. Varbūt uz nedēļu kaut kur piekrastē. Pavisam īsu mirkli iztēlojos sevi slīdam viļņos gluži kā rotaļīgajās fotogrāfijās no piekrastes brīvdienu mājām. Vēlāk, ietinusies siltā pledā, lai pasargātos no drēgnā oktobra vēja, kas pūš no Ziemeļjūras puses, es pludmalē mielotos ar zivī un ceptiem kartupeļiem un pēc tam iekurtu kamīnu savā ideāli iekārtotajā mājā. Un tad atceros uz darba galda sakrātās lietu mapes. Citreiz.

Roberts ielej manā glāzē vēl vīnu. Izdzeru to. Sarunas raišās ap mani, Roberts kaut ko skaļi sauc Sankaram un Patrikam, atkal pievēršas man, skan muļķīgi joki un smieklī, balsis

te kļūst skaļākas, te piekļust. Vēl vīns. Vēl viena glāze. Mums pievienojas arvien jauni advokāti, cigarešu paciņa tiek padota apkārt ap galdu. Mēs smēķējam ārpusē, jau atkal – *nē, nē, ļauj, es tev nopirķšu vēl, citādi es tikai ĉiepjju tavējās*, – tiek meklēta sīknauda, un kāds jau steberē augšā pa pakāpieniem, lai bārā nopirktu nākamo paciņu – Marlboro Lights *ir beigušās, tikai Camel, bet kāda atšķirība, iedzērsim vēl vīnu* –, un vēl viena glāze, tad vēl viena, un ar kaut ko tumšu un lipīgu pildītas degvīna glāzītes, un telpa, un sarunas, un joki arvien ātrāk un ātrāk virpuļo ap mani.

“Man šķīta, tu gribēji agri doties projām.” Tagad jākoncentrējas. Manā priekšā stāv Patriks. No noteikta leņķa raugoties, viņš atgādina sudrabā tērtu Klaivu Ouenu. Es meklēju īsto leņķi, grozu galvu uz vienu pusi, uz otru.

“Ak Dievs, tu taču esi galīgi pillā!”

Es sniedzos pēc Patrika rokas, bet viņš strauji atvirzās, atskatīdamies pār plecu. Atgāžos krēslā un atmetu matus nost no sejas. Visi citi ir prom. Kāpēc es to nepamanīju?

“Kur pārējie?”

“Klubā. Tajā *Swish*. Gribi?”

“Man likās, ka tu runāji ar Aleksiju.”

“Tad tomēr pamanīji mani, kad ieradies. Es tieši prātoju...”

“Tu biji tas, kurš nepievērsa man uzmanību. Tu pat nepagriezies, lai sasveicinātos.” Es ļoti cenšos apslēpt sašutumu, bet tas neizdodas.

“Ei, nevajag tā satraukties! Es devu Aleksijai dažus padomus karjeras sakarā.”

“Ticu, ticu.” Nu jau ir par vēlu, greizsirdība laužas ārā pār manām lūpām. Kāpēc viņš vienmēr man to nodara?

Mēs kopā dodamies uz klubu. Pāris reižu mēģinu saņemt Patrika roku, bet viņš atraujas un, pirms sasniedzam ieeju klubā, iegruž mani tumšā stūrī starp divām biroju ēkām un, lai vēl vairāk uzsvērtu teiktā jēgu, satver manu zodu. “Kad būsīm klubā, pievaldi rokas un neaiztīec mani!”

“Es nekad tevi neaiztieku.”

“Kā tad, Elisone! Pēdējā reizē, kad bijām šeit, tu gribēji mani apčamdīt. Un tas bija uzkrītoši. Es vienkārši cenšos tevi pasargāt.”

“Vairāk gan izskatās, ka tu centies pasargāt sevi. Tu negribi, lai tevi kāds redzētu kopā ar mani. Esmu pārāk veca...” Mana balss aizlūst.

“Ja tu grasies gvelzt ko tādu, labāk ej mājās. Es cenšos pasargāt tavu reputāciju. Tur iekšā ir visi tavi kolēģi.”

“Tu gribi tikt projām ar Aleksiju; tu centies mani dabūt nost no ceļa.” Asaras plūst man pār vaigiem; pēdējās cieņas atliekas sen jau kā zudušas.

“Pārstāj rīkot scēnas!” Viņa mute ir pavisam tuvu man pie auss, vārdi skan klusu. “Ja tu šeit uzrīkosi scēnu, es ar tevi vairs nekad mūžā nerunāšu. Un tagad atšujies!”

Patriks atgrūž mani un dodas prom ap stūri. Es sagriļojos uz augstajiem papēžiem un atspiežos ar plaukstu pret sienu, lai noturētu līdzsvaru. Raupjās cementa virsmas vietā mana plauksta satausta kaut ko lipīgu. Atguvusi līdzsvaru, es paostu plaukstu un sāku rīstīties. Mēsli. Kāds jokdaris pa ēkas sienu sānieliņā izsmērējis mēslus. Smaka acumirkli atskurbina mani daudz vairāk par vārdiem, ko Patriks izšķācis manā virzienā.

Vai man vajadzētu to uztvert kā zīmi un neiet iekšā? Pie velna, nē! Negrasos atstāt Patriku šajā naktsklubā vienu un savā vaļā, ne jau tur, kur pilns ar izsalkušām jaunām sievietēm, kuras to vien gaida, ka varēs atstāt labu iespaidu uz vienu no varenākajiem tiesas advokātiem. Paberzēju plaukstu pret tīru sienas pleķīti un pārlicinātā gaitā, uzsmaidījusi apsargam pie durvīm, dodos iekšā *Swish*. Ja pietiekami ilgi mazgāšu rokas, gan jau izdosies likvidēt to smaku. Nevienš neko nejutīs.

Tekila? Jā, tekila. Vēl viena glāzīte. Jā, trešā. Mūzika dārd. Dejoju ar Robertu un Sankaru, tad ar tiesas sekretāriem, tagad parādu asistentiem, kā tas jādara, smaidu, sadodos ar viņiem rokās un

virpuļoju, un tad atkal dejoju viena pati, pacēlusi rokas virs galvas; man atkal ir divdesmit, un nekādu rūpju. Vēl viena glāze, džins ar toniku, galva kustas mūzikas ritmā, matiem krītot pār seju.

Patriks ir kaut kur tepat, bet man ir vienalga, es neskatos uz viņa pusi un pat nenojaušu, ka viņš ar smaidu sejā dejo, cieši piespiedis klāt Aleksiju, lai gan patiesībā tam būtu jābūt veltītam tikai un vienīgi man. Esmu ar mieru spēlēt šo spēli. Gurnus grozīdama, platiem soļiem dodos pie bāra. Es izskatos labi. Tumšie mati moderni atglausti, un savos gandrīz četrdesmit gados esmu lieliskā formā – varu sacensties ar jebkuru divdesmitgadnieci šajā telpā. Pat ar Aleksiju. Īpaši jau ar Aleksiju. Patriks vēl redzēs, ak vai, kā viņš nožēlos, ka zaudējis iespēju, ka visu sabojājis...

Sākas jauna dziesma smagākos ritmos, un divi vīrieši grūstīdamies steidzas man garām uz deju grīdu. Es sagriļojos un krītu, nespēdama turēties pretī inerces spēkam; telefons izslīd man no kabatas un ar troksni atsitas pret grīdu. Es uztriecos sievietei ar sarkanvīna glāzi rokā, un dzēriens izšļakstās uz visām pusēm – uz viņas dzeltenās kleitas, uz manām korpēm. Sieviete ar riebumu acīs paskatās uz mani un aizgriežas. Mani ceļgali mirkst izlietā alkohola peļķē, un, pirms slienos kājās, mēģinu kaut nedaudz savākties.

“Celies!”

Es paraugos augšup, bet tad atkal novēršos. “Liec mani mierā!”

“Ne jau šādā stāvoklī. Nāc!”

Patriks. Man gribas raudāt. “Izbeidz nīrgāties par mani!”

“Es neņirgājos. Es tikai gribu, lai tu celies kājās un pazūdi no šejienes. Nu jau ir gana vienam vakaram.”

“Kāpēc tu gribi man palīdzēt?”

“Kādam taču tas ir jādara. Visi pārējie no tava biroja ir atraduši galdiņu un tempj *prosecco*. Viņi pat nepamanīs mūsu aiziešanu.”

“Tu nāksi līdzi?”

“Ja vien tu spēsi pāiet.” Viņš pastiepj roku un palīdz man piecelties. “Tagad ej ārā! Tiksimies tur.”

“Mans telefons...” Es sāku skatīties visapkārt.

“Kas ir ar to?”

“Tas nokrita.” Pamanu telefonu zem galda deju zāles malā. Ekrāns ir saplaisājis un lipīgs no alkohola. Es noslauku ekrānu ar saviem svārkjiem un streipuļoju ārā no kluba.

Visu ceļu līdz pat birojam Patriks man nepieskaras. Mēs nesarunājamies, neapspriežam to. Es atslēdzu durvis, ar trešo mēģinājumu ievadu pareizo signalizācijas kodu. Viņš aiz manis ienāk telpā, pat nenoskūpstījis jau sāk raut man nost drēbes un nogrūž mani ar seju uz rakstāmgalda. Es pieceļos un ieskatos viņam sejā.

“Mums nevajadzētu to darīt.”

“Tu to saki katru reizi.”

“Nopietni.”

“Arī to tu saki katru reizi.” Viņš iesmejas, pievelk mani sev cieši klāt un noskūpstā. Es aizgriežu galvu, bet viņš to satver un pagriež atpakaļ. Manas lūpas vēl pavisam īsu mirkli paliek stīvas un turas pretī viņa lūpu pieskārienam, bet tad viņa smarža, viņa garša gūst virsroku pār mani.

Spēcīgāk. Ātrāk. Mana galva atsitas pret dokumentu mapēm uz galda, kamēr viņš no aizmugures ielaužas manī, uz mirkli apstājas, un tad sāk kustēties.

“Es neteicu...” es iesāku, bet viņš iesmejas un apklusina mani. Ar vienu roku iekēries man matos, ar otru viņš arvien spēcīgāk spiež mani pret galdu, un vārdi manās lūpās pārvēršas par elsām, par šņukstiem. Atkal un atkal atsitos pret galda virsmu, un tad mapes krīt, aizķer fotorāmi, un krīt arī tas, un stikls sašķīst, un tas jau ir par traku, bet es nespēju viņu apturēt un negribu viņu apturēt, es gribu vēl, un vēl, un nē! Turpini, turpini,

pārtrauc, man sāp, turpini, līdz atskan skaļš vaids un viņš ir beidzis, stāv un slaukās, un izslienais taisns.

“Mums tas ir jāizbeidz, Patrik.” Es nokāpju no galda, uzvelku biksītes un zeķbikses, glīti sakārtoju svārkus ap ceļgaliem. Viņš aiztaisa bikšu priekšu, sabāž kreklu biksēs. Es pogāju ciet blūzi.

“Tu izrāvi pogu,” es, trīcošām rokām cīnīdamās ar blūzes priekšu, saku.

“Gan jau pratīsi piešūt.”

“Es nevaru to piešūt šeit.”

“Neviens tāpat nepamanīs. Šeit neviena nav. Visi jau sen guļ. Pulkstenis ir gandrīz trīs naktī.”

Es pārļaižu skatienu grīdai un atrodu nokritušo pogu. Iekāpju korpēs, uztriecos galda stūrim. Telpa griežas uz riņķi; es jau atkal jūtos apdullusi.

“Es runāju pavisam nopietni. Mums šis ir jābeidz.” Es cenšos neraudāt.

“Kā jau minēju, tu to saki katru reizi.” Patriks pat nepaskatās uz mani un uzvelk žaketi.

“Es gribu pārtraukt. Es vairs nespēju tā dzīvot.” Nu jau es pa īstam raudu.

Viņš pienāk man klāt, saņem manu seju plaukstās.

“Elisone, tu esi piedzērusies. Tu esi nogurusi. Tu taču pati labi zini, ka negribi to pārtraukt. Arī es negribu.”

“Šoreiz es runāju nopietni.” Es atkāpjos, pūlēdamās izskatīties patiešām apņēmības pilna.

“Tad jau redzēsīm.” Viņš noliecas uz priekšu un noskūpstā mani uz pieres. “Nu es došos. Parunāsim par to nākamajā nedēļā.”

Patriks aiziet, pirms es paspēju kaut ko iebilst. Es sabrūku atpūtas krēslā biroja stūrī. Ja vien es nebūtu tā piedzērusies. Ar žaketes piedurkni noslauku no sejas puņķus un asaras, un pēc brīža mana galva noslīgst uz sāniem un es ieslidu aizmirstībā.